

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24.09.2002, sp. zn. 3 Tdo 465/2002, ECLI:CZ:NS:2002:3.TDO.465.2002.1

Číslo: 21/2004

Právní věta: Policista jedná v postavení veřejného činitele podle § 89 odst. 9 tr. zák. i v případě, že provede služební zákrok z důvodů uvedených v § 2 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, v době mimo službu, jsou-li splněny další podmínky tohoto zákona (§ 7 odst. 2, § 10 odst. 1).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 24.09.2002

Spisová značka: 3 Tdo 465/2002

Číslo rozhodnutí: 21

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Útok na veřejného činitele, Veřejný činitel

Předpisy: § 155 odst. 1 tr. zák.
§ 89 odst. 9 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněných P. P. a K. Š. proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2002, sp. zn. 6 To 625/2001, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 25 T 26/2000.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 7. 11. 2001, sp. zn. 25 T 26/2000, byli obvinění P. P. a K. Š. uznáni vinnými trestnými činy výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák., poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zák., útoku na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 písm. a) tr. zák. a obviněný K. Š. i podle § 155 odst. 1 písm. a), odst. 3 tr. zák. Obviněný P. P. byl dále uznán vinným trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. Za tyto trestné činy, které byly po skutkové stránce popsány ve výrokové části rozsudku, byl obviněnému P. P. uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 3 roky a obviněnému K. Š. úhrnný i souhrnný trest odnětí svobody na 4 a 1/2 roku, přičemž pro výkon uložených trestů byli oba obvinění zařazeni do věznice s ostrahou. Současně byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 2. 6. 2000, sp. zn. 2 T 204/99, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2000, sp. zn. 7 To 380/2000, včetně rozhodnutí na zrušený výrok obsahově navazujících. Výrokem podle § 229 odst. 1 tr. ř. pak bylo rozhodnuto o uplatněných nárocích na náhradu škody.

Z podnětu odvolání, která podali obvinění P. P. a K. Š. proti tomuto rozsudku, rozhodl Městský soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 12. 2. 2002, sp. zn. 6 To 625/2001, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b), d), odst. 2 tr. ř. rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu ohledně těchto obviněných zrušil. Za podmínek § 259 odst. 3 písm. a), b) tr. ř. sám znovu rozhodl, že oba obvinění uznal vinnými trestným činem výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák., trestným činem poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zák. a trestným činem útoku na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 písm. a) tr. zák. a obviněného K. Š. i podle § 155 odst. 1 písm. a), odst. 3 tr. zák. Obviněného P. P. uznal vinným též trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. Podle výroku rozsudku odvolacího soudu se obvinění dopustili shora uvedených trestných činů skutkem spočívajícím v tom, že „dne 28. 6. 1999 v době od 05.30 do 06.00 hodin v P. na vozovce se snažili karatistickými kopy zasahovat projíždějící vozidla, přičemž obžalovaný K. Š. tímto jednáním rozbil čelní sklo u vozidla tov. zn. Škoda Favorit majitele Z. F. a poté, co vozidlo zastavilo, tak s dalšími osobami kopali do karoserie vozu, vylomili zadní stěrač, pravé přední zrcátko a obžalovaný P. P. propíchl tři pneumatiky, čímž způsobili na vozidle škodu v celkové výši 12 700 Kč; poté, co řidič vozidla J. M. a jeho spolujezdkyně R. F. vystoupili z vozidla, představili se jako policisté a vyzvali obžalované k předložení průkazů totožnosti, tak oba opakovaně fyzicky napadli poškozeného J. M., obžalovaný K. Š. poškozenému způsobil otřes mozku s postkomočním syndromem, tříštivou zlomeninu nosních kůstek se zlomeninou nosní přepážky s krvácením nosu a nutnou následnou operací, přičemž pracovní neschopnost u poškozeného trvala do 15. 8. 1999 a dále od 22. 11. 2000 do 24. 12. 2000, poškozená R. F. v důsledku napadení obžalovaným P. P. utrpěla pohmoždění měkkých tkání obličej s úrazovým krvácením z nosu; obžalovaný P. P. po dalším útoku na poškozeného J. M. tomuto sám strhl z krku zlatý řetízek s přívěškem v hodnotě 7 297,50 Kč a náramkové hodinky v hodnotě 3000 Kč a poté z místa činu utekl“.

Obviněný P. P. byl podle § 234 odst. 1 tr. zák. a § 35 odst. 1 tr. zák. odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 roky a obviněný K. Š. podle § 155 odst. 3 tr. zák. a § 35 odst. 1, 2 tr. zák. k úhrnnému a souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 4 roky a 6 měsíců. Podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. byli oba obvinění pro výkon uložených trestů zařazeni do věznice s ostrahou. V souvislosti s uložením souhrnného trestu byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 2. 6. 2000, sp. zn. 2 T 204/99, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2000, sp. zn. 7 To 380/2000, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. O nárocích na náhradu škody bylo v rozsudku rozhodnuto tak, že podle § 229 odst. 1 tr. ř. se poškození Z. F., Policie České republiky, Správa hl. m. P. a Zdravotní pojišťovna Ministerstva vnitra České republiky odkazují s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Posledním výrokem rozhodl odvolací soud o zamítnutí odvolání obvodního státního zástupce pro Prahu 7 (§ 256 tr. ř.).

Citovaný rozsudek Městského soudu v Praze napadli obvinění P. P. a K. Š. ve všech výrocích dovoláním, přičemž tento svůj mimořádný opravný prostředek opřeli o důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Obviněný P. P. v podrobně odůvodněném dovolání namítl nesprávně zjištěný skutkový stav věci a vyslovil přesvědčení, že provedené důkazy nejen vyvolávají pochybnosti o jeho vině trestnými činy loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. a útoku na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 písm. a) tr. zák., ale dokonce takový závěr jednoznačně vylučují. Podle názoru dovolatele oba soudy opřely své závěry jednak o nevěrohodné důkazy, jednak pomínuly důkazy svědčící o jeho nevině. Tím údajně došlo k pochybení při právním posouzení skutku ve smyslu výše uvedeného dovolacího důvodu.

Obviněný K. Š. v dovolání poukázal především na zjištění soudu, podle něhož se měl dopustit útoku na příslušníka Policie České republiky. Napadenému rozhodnutí vytkl, že se soud při svém rozhodování nevypořádal s otázkou, zda poškozený J. M. byl v předmětné době vůbec příslušníkem Policie České republiky, tj. zda u této osoby byla splněna podmínka vzniku poměru k policii na

základě příslušného právního předpisu. I za předpokladu (fikce), že by příslušníkem policie byl, nepodílel se podle názoru dovolatele na plnění úkolů policie svěřených jí na základě zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, a nelze jej proto považovat za veřejného činitele ve smyslu ustanovení § 89 odst. 9 tr. zák. Dovolatel dále namítl, že soud učinil i nesprávný závěr o charakteru zranění poškozeného J. M. jako těžké újmy na zdraví podle § 89 odst. 7 písm. ch) tr. zák., pokud vadně vyložil závěry znaleckého posudku a dále pak vycházel jen z výpovědi poškozeného založené na subjektivních údajích o jeho omezení v obvyklém způsobu života.

Ve věci obviněných P. P. a K. Š. však dovolací námitky směřují do oblasti skutkových zjištění a mimo uplatněný dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., je-li dovolateli poukazováno na to, že nebyly dostatečně a ve všech souvislostech vyhodnoceny provedené důkazy, což mělo vést k tomu, že vzhledem k namítanému vadnému procesnímu postupu soudů prvního i druhého stupně nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci. Na tomto vadném skutkovém základě pak mělo dojít k nesprávnému právnímu posouzení, jestliže byli obvinění uznáni vinnými trestnými činy tak, jak bylo uvedeno ve výroku napadeného rozsudku odvolacího soudu.

V posuzovaném případě však část dovolacích námitek obviněného K. Š. směřuje i do právního posouzení skutku, jak byl zjištěn a popsán ve výroku rozsudku soudu prvního stupně. Dovolatel zde vyslovil právní názor, podle něhož i za předpokladu, že by poškozený J. M. byl příslušníkem Policie České republiky, nepodílel se v inkriminovaném případě na plnění úkolů Policie České republiky, svěřených jí na základě § 2 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, což znamená, že útok na jeho osobu nelze podle dovolatele považovat za jednání vůči veřejnému činiteli.

V konstatovaném směru lze proto považovat dovolací námitky z hlediska důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. za relevantní.

Podle § 89 odst. 9 tr. zák. je veřejným činitelem mj. příslušník ozbrojených sil nebo ozbrojeného sboru, pokud se podílí na plnění úkolů společnosti a státu a používá přitom pravomoci, která mu byla v rámci odpovědnosti za plnění těchto úkolů svěřena.

Z ustanovení § 1 odst. 1, 2 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, vyplývá, že Policie České republiky je ozbrojeným bezpečnostním sborem, který plní úkoly ve věcech vnitřního pořádku a bezpečnosti a další úkoly v rozsahu a způsobem stanoveným právními předpisy. Podle § 2 odst. 1 písm. a), b) cit. zákona policie chrání bezpečnost osob a majetku a spolupůsobí při zajišťování veřejného pořádku, a byl-li porušen, činí opatření k jeho obnovení. Podle § 7 odst. 2 cit. zákona je policista i v době mimo službu povinen v mezích tohoto zákona provést služební zákrok, popřípadě učinit jiné opatření k provedení služebního zákroku, zejména vyrozumět nejbližší policejní útvar, je-li páčán trestný čin nebo přestupek, kterým je bezprostředně ohrožen život, zdraví nebo majetek. Podle § 10 odst. 1 cit. zákona je policista povinen při výkonu své pravomoci prokázat svou příslušnost k policii, pokud to povaha a okolnosti služebního zákroku nebo služebního úkonu dovolují.

Z popisu skutku, tak jak byl zjištěn v napadeném rozsudku, je zřejmé, že poškozený J. M. postupoval v inkriminovanou dobu v souladu s výše uvedenými ustanoveními zákona o Policii České republiky a jednal tak v postavení veřejného činitele podle § 89 odst. 9 tr. zák. Byl tedy osobou (subjektem) požívající ochrany veřejného činitele.

Právní posouzení skutku [u dovolatele K. Š. jako trestného činu útoku na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 písm. a), odst. 3 tr. zák.] uvedeného ve výroku napadeného rozsudku proto odpovídá všem shora uvedeným zásadám.

Poněvadž Nejvyšší soud v posuzované věci shledal, že dovolání obviněného P. P. nebylo podáno z

důvodů stanovených zákonem, rozhodl v souladu s § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. o jeho odmítnutí. Dovolání obviněného K. Š. bylo podáno dílem ze skutkových důvodů (tedy z jiného důvodu, než zákon připouští) a dílem z důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Uplatněné hmotně právní důvody však Nejvyšší soud vzhledem ke skutečnostem rozvedeným v předcházejících odstavcích považuje za zjevně neopodstatněné. Jeho dovolání bylo proto odmítnuto podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř.